

Dosarul nr. 3ra-590/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (V. Ciumac)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Simciuc, I. Țurcan, Iu. Cotruță)

ÎNCHEIERE

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului depus de către Societatea cu Răspundere Limitată „Aviflor-GV”,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Aviflor-GV” împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii, Inspecția Teritorială de Muncă Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul depus de către Societatea cu Răspundere Limitată „Aviflor-GV”, s-a casat hotărârea din 14 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a încetat procesul din motiv că cauza nu urmează a fi examinată în procedură civilă

c o n s t a t ă:

La 22 iunie 2017, SRL „Aviflor-GV” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii, Inspecția Teritorială de Muncă Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că în baza deciziei de control nr. C-2017-DEC-298 din 03 aprilie 2017 și a delegației de control nr. C-2017-DERL-298 din 03 aprilie 2017, Inspecția Teritorială de Muncă Chișinău a Inspectoratului de Stat al Muncii a dispus efectuarea controlului inopinat la SRL „Aviflor-GV” asupra respectării legislației muncii, securității și sănătății în muncă și a altor acte din domeniu, cu delegarea inspectorilor Ilieș Andrei și Cojocar Veaceslav pentru efectuarea respectivului control. Potrivit actelor menționate, controlul urma să fie efectuat în perioada 01 ianuarie 2016 – 03 aprilie 2017.

Conform art. 11² alin. (7) din Legea privind Inspectoratul de Stat al Muncii nr. 140 din 10 mai 2001, durata controlului nu trebuie să depășească 3 zile lucrătoare. La necesitate, directorul Inspectoratului de Stat al Muncii sau adjuncții săi pot prelungi durata acestuia.

Reieșind din prevederile art. 11² alin. (1) din aceeași Lege, controlul de stat asupra respectării actelor legislative și a altor acte normative din domeniul muncii, securității și sănătății în muncă se efectuează în baza deciziei și delegației de control emise de: a) directorul Inspectoratului de Stat al Muncii; b) directorul adjunct al Inspectoratului de Stat al Muncii; c) șeful inspecției teritoriale de muncă; d) șeful adjunct al inspecției teritoriale de muncă.

Cu toate acestea, contrar prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător nr. 131 din 08 iunie 2012, care stipulează că, Inspectorul va exercita drepturile specificate la alin. (1) doar în limitele competenței sale administrative și doar în măsura în care acest lucru este cerut de lista de verificare menționată în delegația de control, inspectorii Ilieș Andrei și Cojocaru Veaceslav, depășindu-și competențele, au examinat actele SRL „Aviflor-GV” pentru perioada 01 ianuarie 2015 – 31 decembrie 2015, în rezultatul căruia a fost întocmit procesul-verbal de control seria IM nr. C-2017-PV-298 din 03 aprilie 2017, prin care s-au depistat încălcări ale legislației muncii, precum că angajatorul contrar prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 165 din 09 martie 2010, modificat prin Hotărârea Guvernului nr. 29 din 23 aprilie 2017, nu a respectat quantumul minim garantat al salariului în sectorul real, precum și contrar prevederilor art. 119 alin. (1) din Codul muncii, la încetarea contractului individual de muncă cu Ludmila Rotaru, nu a calculat și nu a achitat acesteia compensația pentru concediul anual de odihnă nefolosit.

Totodată, prin procesul-verbal de control seria IM nr. C-2017-PV-298 din 03 aprilie 2017, a fost avertizată să lichideze încălcările nominalizate supra în termen de 20 de zile, cu efectuarea recalculării plății salariului Ludmillei Rotaru pentru perioada 02 ianuarie 2015 – 01 mai 2015, precum și calcularea și achitarea compensației pentru concediul de odihnă anual nefolosit. Iar, în caz de neconformare la prevederile actelor legislative și normative a încălcărilor menționate în pct. 1, și în termenii stabiliți, se va întocmi proces-verbal cu privire la contravenție conform art. 349 alin. (1) din Codul contravențional și se va sesiza Organul de licențiere (după caz) pentru a fi retrasă (suspendată) licența de practicare a genului de activitate.

A reținut reclamanta, că potrivit art. 4 alin. (2) din Legea nr. 131 din 08 iunie 2012, organul de control este în drept să efectueze controlul asupra persoanei supuse controlului doar în cazul în care legea stabilește procedura, durata controlului, precum și dreptul organului de a efectua controlul în cazul și circumstanțele date. Organul de control este în drept să efectueze controlul doar în privința aspectelor ce țin de competența sa, stabilită expres de lege.

Iar, alin. (2¹) al art. 4 din Legea enunțată, stabilește că, au dreptul să inițieze și să desfășoare controlul doar autoritățile/instituțiile publice stabilite în anexa la prezenta lege, în limitele corespunzătoare.

La fel, din dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 131 din 08 iunie 2012, rezultă că, în procesul efectuării controlului, inspectorul nu este în drept: a) să solicite și să examineze documente și informații ce nu țin de competența sa și nu sunt relevante obiectului controlului; b) să verifice aspecte care, conform legii, sunt obiectul controlului altor organe de control sau nu sunt indicate în procesul-verbal și delegația de control; c) să efectueze, în cazul controlului inopinat, controale în lipsa reprezentanților persoanei supuse controlului, dacă există temeiuri de a considera că absența acestora este nejustificată.

A notat, că inspectorii Inspecției Teritoriale de Muncă Chișinău a Inspectoratului de Stat al Muncii au efectuat controlul cu depășirea atribuțiilor, adică a termenului stabilit în delegația și decizia de control din 03 aprilie 2017, verificând în așa mod aspecte în afara termenului stabilit.

Mai mult ca atât, controlul a fost efectuat fugitiv, în aceeași zi – 03 aprilie 2017, în lipsa persoanei suspuse controlului, fără a fi informată referitor la drepturile și obligațiile sale.

Pe lângă acestea, ilegal a fost obligată să recalculeze plata salariului Ludmillei Rotaru pentru perioada 02 ianuarie 2015 – 01 mai 2015, precum și să calculeze și să achite acesteia compensația pentru concediul de odihnă anual nefolosit, or, încă la data eliberării acesteia din funcție - 01 noiembrie 2016, i-a fost achitată indemnizația pentru concediul nefolosit în număr de 24 de zile lucrătoare în sumă de 1.572,17 lei.

A declarat că deja a efectuat recalculul plăților la salariul Ludmillei Rotaru pentru perioada 02 ianuarie 2015 – 01 mai 2015, aceasta fiind telefonată de mai multe ori pentru a se prezenta la sediul SRL „Aviflor-GV” pentru a-și ridica banii, după care au fost stabilite întâlniri prin mun. Chișinău pentru ai fi transmise restanțele, însă din motive necunoscute ultima se eschivează să primească sumele respective, din care motive la 23 aprilie 2017, prin intermediul oficiului poștal, au fost expediați în adresa Ludmillei Rotaru.

Afară de aceasta, a reiterat reclamanta că procesul – verbal de control din 03 aprilie 2017, a fost întocmit cu încălcarea procedurii, fără numerotarea paginilor, fără aplicarea semnăturilor pe fiecare pagină și în lipsa semnăturii celui de al doilea inspector – Cojocarul Veaceslav, care inclusiv a efectuat controlul, or, conform art. 28 alin. (3) din Legea nr. 131 din 08 iunie 2012, procesul-verbal de control se întocmește în două exemplare, iar în cazul constatării semnelor componente de infracțiune – în trei exemplare, se numerotează și se semnează pe fiecare pagină de toți inspectorii care au efectuat controlul și de persoana supusă controlului. În cazul în care procesul-verbal de control se întocmește în formă electronică, actul se semnează cu semnătură electronică de către toți inspectorii și de către persoana supusă controlului.

La 25 aprilie 2017, s-a adresat cu cerere prealabilă către Inspectoratul de Stat al Muncii, Inspecția Teritorială de Muncă Chișinău, înregistrată sub nr. 603, solicitând anularea procesului-verbal de control seria IM nr. C-2017-PV-298 din 03 aprilie 2017, însă nu a primit răspuns nici până în prezent.

În contextul expus, a cerut SRL „Aviflor-GV” admiterea acțiunii și anularea procesului-verbal de control seria IM nr. C-2017-PV-298 din 03 aprilie 2017 întocmit de către Inspecția Teritorială de Muncă Chișinău a Inspectoratului de Stat al Muncii, precum și încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 14 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de către SRL „Aviflor-GV”, s-a casat hotărârea din 14 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a încetat procesul din motiv că cauza nu urmează a fi examinată în procedură civilă.

Instanța de apel și-a întemeiat decizia prin faptul că potrivit art. 3 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, în vigoare până la 01 aprilie 2019, obiect al acțiunii în contenciosul administrativ îl constituie actele administrative, cu caracter normativ și individual, prin care este vătămat un drept

recunoscut de lege al unei persoane, inclusiv al unui terț, emise de: a) autoritățile publice și autoritățile asimilate acestora în sensul prezentei legi; b) subdiviziunile autorităților publice; c) funcționarii din structurile specificate la lit. a) și b).

Reieșind din prevederile art. 2 din aceeași Lege, prin act administrativ se înțelege - manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii. Actului administrativ, în sensul prezentei legi, este asimilat contractul administrativ, precum și nesoluționarea în termenul legal a unei cereri.

La fel, a mai reținut instanța de apel, că potrivit art. 30 alin. (1), (11), (2), (3) și (51) din Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător nr. 131 din 08 iunie 2012, persoana supusă controlului care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, prin delegația de control, decizia de prelungire a duratei controlului sau prin procesul-verbal de control, prin acțiunile sau inacțiunile inspectorului este în drept să le conteste, în tot sau în parte, prin depunerea la organul de control a unei cereri prealabile de contestare, în formă scrisă. Procesul-verbal de control se contestă la organul de control dacă acesta nu conține constatarea contravenției sau semne ale componenței de infracțiune în condițiile art. 28 alin. (9¹). Cererea prealabilă de contestare a delegației de control, a deciziei de prelungire a duratei controlului sau a procesului-verbal de control în care nu sunt dispuse prescripții sau măsuri restrictive se depune în termen de până la 30 de zile de la data în care persoanei supuse controlului i-a fost sau trebuia să-i fie adusă la cunoștință delegația de control, decizia de prelungire a duratei controlului sau, respectiv, procesul-verbal de control. Examinarea și emiterea deciziei pe marginea cererii prealabile de contestare se realizează în termen de până la 10 zile lucrătoare de la data depunerii cererii. În cazul în care se contestă prescripția sau măsura restrictivă, examinarea și emiterea deciziei pe marginea cererii prealabile de contestare se realizează în termenul stabilit în procesul-verbal de control pentru executarea prescripției sau a măsurii restrictive, dar nu în mai mult de 10 zile lucrătoare de la data depunerii cererii. Examinarea și emiterea deciziei pe marginea cererii prealabile de contestare a măsurii restrictive de suspendare a activității agentului economic se realizează în termen de până la 5 zile lucrătoare de la data depunerii cererii. Contestarea prescripției și a măsurilor restrictive sau a părții sancționatorii din procesul-verbal de control suspendă efectul acestora doar în termenul și în limitele dispuse de organul de control după depunerea cererii prealabile de contestare și doar la solicitarea persoanei supuse controlului. Decizia cu privire la rezultatele examinării cererii prealabile de contestare poate fi contestată în instanța de contencios administrativ în termenele și în condițiile prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 793/2000, cu excepția deciziei cu privire la rezultatele examinării cererii prealabile de contestare, emisă în cazul prevăzut la art. 28 alin. (9).

Iar, conform art. 31 alin. (2) din aceeași Lege, nulitatea rezultatelor controlului se stabilește, la cererea persoanei interesate, de către organul care a efectuat controlul sau de către instanța de judecată.

În contextul expus, a concluzionat instanța de apel că procesul-verbal de control seria IM nr. C-2017-PV-298 din 03 aprilie 2017 întocmit de către Inspekția Teritorială de Muncă Chișinău a Inspectoratului de Stat al Muncii, nu poate constitui obiect de examinare în contenciosul administrativ, fiind exceptat de la controlul judecătoresc prin prisma art. 4 lit. f) din Legea contenciosului administrativ, deoarece reprezintă un act preparatoriu, neproducând careva consecințe juridice pentru reclamantă, având în

vedere că prin acesta au fost depistate încălcări ale legislației muncii comise de către SRL „Aviflor-GV”, ultima fiind doar avertizată să lichideze respectivelor abateri în termen de 20 de zile, iar în caz de neconformare, în termenii stabiliți, pe viitor se va întocmi proces-verbal cu privire la contravenție conform art. 349 alin. (1) din Codul contravențional și se va sesiza Organul de licențiere (după caz) pentru a fi retrasă (suspendată) licența de practicare a genului de activitate.

Or, reieșind din prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, în vigoare până la 01 aprilie 2019, actele pregătitoare sau operațiunile administrative și tehnico-materiale, care au stat la baza emiterii actului administrativ contestat, nu pot constitui desinestătător obiect al acțiunii în contenciosul administrativ, deoarece nu produc efecte juridice prin ele însele.

A precizat instanța de apel că la cazul speței nu se atestă act administrativ, prin care ar fi fost vătămat vreun drept al SRL „Aviflor-GV” recunoscut de lege.

La 19 martie 2019, SRL „Aviflor-GV” a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului SRL „Aviflor-GV” a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La 08 aprilie 2019, în adresa Inspectoratului de Stat al Muncii, Inspecția Teritorială de Muncă Chișinău a fost expediată copia recursului depus de către SRL „Aviflor-GV”, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 24 aprilie 2019, Inspectoratul de Stat al Muncii a depus referință, solicitând să fie declarat inadmisibil recursul depus de către SRL „Aviflor-GV”, cu menținerea deciziei din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, pe care o consideră legală și întemeiată, invocând că instanța de apel a verificat minuțios toate circumstanțele, care au importanță pentru soluționarea justă a prezentei spețe, dând o apreciere corectă suportului probatoriu al cauzei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de către SRL „Aviflor-GV” este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul învederează că, în data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din art. 257 alin. (1) al acesteia.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

Potrivit art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosului administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului aliniat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Prin urmare, condițiile de admisibilitate a recursurilor declarate împotriva deciziilor pronunțate de curțile de apel, în calitate de instanțe de apel, cât și hotărârile

pronunțate de curțile de apel, în cauzele de contencios administrativ, vor fi verificate prin prisma normelor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și respectiv încă valabile la momentul depunerii cererii de recurs.

Astfel, conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa SRL „Aviflor-GV” la 21 ianuarie 2019, recepționată de către recurentă la 22 ianuarie 2019 (f.d. 126, 137).

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 19 martie 2019.

Totodată, în conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către SRL „Aviflor-GV”, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare celor invocate în cererea de apel și explicațiilor date de către reprezentantul acesteia în cadrul ședinței instanței de apel, asupra căreia Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat deja în modul corespunzător (f.d. 97-104, 117-118).

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenta nu a evidențiat în cererea sa de recurs, formulată în memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului depus, deoarece SRL „Aviflor-GV” nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de către instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de depunere a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul depus de către SRL „Aviflor-GV” nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce SRL „Aviflor-GV” a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a declara recursul depus de către SRL „Aviflor-GV” împotriva deciziei din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 195 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de către Societatea cu Răspundere Limitată „Aviflor-GV” împotriva deciziei din 19 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic